

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: B.T.L., narozen dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem ...
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064, sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované o vyhoštění cizince ze dne 1.10.2018 č. j. CPR-34059-3/ČJ-2017-930310-V237

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 9.11.2017 čj. KRPK-50856/50/ČJ-

2017-190022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a současně byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU na 3 roky.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgány nezohlednily, že je rodinným příslušníkem občana EU. Dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za rodinného příslušníka občana EU považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem EU trvalý partnerský vztah a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Žalobce žije s družkou P.K. na adrese ... Správní orgán podle žalobce k tomuto vztahu nepřihlédl. Správní orgán vycházel z pobytových kontrol, při nichž žalobce a jeho partnerka nebyli zastiženi, tudíž nelze činit závěr, že by nesdíleli společnou domácnost. Žalobce také nesouhlasil se správním orgánem v tom, že by v jejich výpovědích byly zásadní rozpory, jež vzbuzují pochybnosti o povaze a intenzitě jejich vztahu. Argumentace správního orgánu o tom, že se žalobce nepodílí na společné domácnosti finančně, je podle žalobce nepřipadná, neboť žalobce nemůže být ekonomicky aktivní, když nemá přístup na trh práce. Dále žalobce namítal, že správní orgán postupoval podle nesprávného ust., když k vyhoštění rodinného příslušníka EU lze přistoupit jen v případě naplnění speciální skutkové podstaty podle ust. § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Podle žalobce doba vyhoštění na 3 roky je nepřiměřeně přísná a dlouhá. Žalobce poukázal na § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., podle něhož nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života cizince. Žalovaný podle žalobce nezohlednil, že následky vyhoštění ponese také jeho partnerka a její syn, kteří jsou již na soužití s žalobcem zvyklí.
3. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě poukázal na to, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla v případě žalobce ta skutečnost, že v období od 1.7.2017 do 3.7.2017 mařil výkon správního rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2016, neboť v rozporu s ním na území ČR pobýval i poté, co mu 23.6.2017 uplynula lhůta z výjezdního příkazu.
4. Součástí správního spisu je rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na jeden rok vydané Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímacím střediskem cizinců Zastávka, ze dne 11.5.2016, pod č.j. CPR-9137/ČJ-2016-931200-SV, z jehož odůvodnění vyplývá, že dne 5.4.2016 byl žalobce kontrolován policisty příjímacího střediska cizinců, kam se dostavil s žádostí o mezinárodní ochranu, přičemž předložil cestovní doklad platný do 18.12.2025 vydaný 18.12.2015 v Praze. V rámci vyjádření dne 13.4.2016 žalobce uvedl svoji totožnost, nicméně dále odmítl odpovídat na otázky, za jakých okolností přicestoval do ČR a co učinil pro legalizaci svého pobytu zde. Uváděl, že má v ČR tetu a strýce v Chebu, jímž pomáhá s dětmi a s provozem domácnosti. Podle správního orgánu cizinec od přesně nezjištěné doby až do kontroly dne 5.4.2016 pobýval v EU bez oprávnění k pobytu.
5. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto dne 16.11.2016 rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, č.j. MV-83727-9/OAM-2016. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce v odvolání poukazoval na to, že prvostupňové rozhodnutí zasahuje do dětského života jeho dcery H.N. Současně se zde konstatuje, že v rámci vyjádření ze dne 13.4.2016 naopak žalobce uváděl, že v ČR nemá žádné závazky a ani pohledávky a žádná osoba ve státech EU nežije, která by jeho odjezd z území považovala za nepřiměřený zásah do svého rodinného či soukromého života. Pouze hovořil o tetě a strýci v Chebu, k nimž

však nemá vyživovací povinnosti.

6. Součástí správního spisu je i usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 48/2017-26 ze dne 16.5.2017 ve věci kasační stížnosti žalobce proti rozsudku zdejšího soudu č.j. 60Az 30/2016-36 ze dne 6.1.2017. Z odůvodnění z usnesení NSS je zřejmé, že žalobce v rámci žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že se v zemi původu obává pouze osob, od kterých si půjčil peníze, a že v tom spatřuje důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.
7. Z výzvy žalovaného ze dne 16.6.2017 č.j. CPR-17012-3/ČJ-2017-930310-V214 vyplývá, že žalobce byl vyzván k doložení hodnověrných důkazů ke svému tvrzení, že je v postavení rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ve vztahu k paní P.K., nar. ..., bytem ... Konkrétně byl žalobce vyzván k doložení společné domácnosti takového charakteru, že je považováno již za trvalé.
8. Podle úředního záznamu Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, ze 3.7.2017 se tohoto dne žalobce dostavil na cizineckou policii a předložil zde svůj cestovní pas, z něhož vyplývá, že zde pobývá neoprávněně, neboť poslední platnost vylepeného vízového výjezdního štítku byla stanovena do 30.6.2017 na základě již zmíněného pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Téhož dne správní orgán zahájil správní řízení o vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod devátý zákona o pobytu cizinců.
9. Žalobce při výslechu dne 11.7.2017 na dotazy, od kdy a jak dlouho žije v ČR, odmítl odpovídat. Uvedl, že nemá děti a není ženatý. Nezná žádnou H.N. Do ČR přicestoval z Ukrajiny z důvodu bojů, které se tam dějí. V ČR žije s přítelkyní a jejími dětmi, s P.K. na adrese ... Uváděl, že na domácnost své přítelkyně přispívá měsíčně 10.000,-Kč. Do budoucna plánují svatbu a děti. Překládá jim starší syn, který umí vietnamsky. V ČR brigádně pracuje u svých krajanů, pomáhá u vzdálených příbuzných na stánku na tržnici Svatý Kříž, a to bezplatně. Nemá žádný majetek, peníze mu z Vietnamu posílají rodiče. Na dotaz, proč nevycestoval z ČR po skončení platnosti výjezdního příkazu, uváděl, že mu právní zástupce říkal, že proti výjezdnímu příkazu podal stížnost. Druhým důvodem bylo, že jeho družka nechtěla, aby odjel. Naposledy byl ve Vietnamu v dubnu 2015, odtud cestoval na Ukrajinu, kde byl asi 3-4 měsíce, co dělal na Ukrajině, odmítl komentovat.
10. Podle úředního záznamu Krajského ředitelství Policie Karlovarského kraje, cizinecké policie, z 19.7.2017, v tento den ve 21:15 hod. bylo provedeno šetření v ulici Šumavská 20. Byla zastižena paní P.K., která uvedla, že se s žalobcem zná přibližně 2 a půl roku, spolu ve společné domácnosti bydlí asi rok. Bydlí s nimi ještě její dva synové, ona pracuje v Německu u firmy MC Donald. Uvedla, že jí žalobce na chod domácnosti finančně nepřispívá, ale vypomáhá jinak, neupřesnila jak. V době šetření žalobce na adrese nebyl zastižen, jelikož byl údajně u přátel. Další kontrola byla provedena 29.7.2017 v době od 9:30 do 10:00 hod. V této době nebyl nikdo zastižen, domovní zvonek ani poštovní schránka nejsou označeny. V době od 16:45 do 17:15 hod. byl zastižen před domem pan M.K., bratr paní K., který uváděl, že dům kontroluje, neboť jeho sestra je na dovolené v Řecku s dětmi. Poznal na fotografii žalobce a o něm uvedl, že je současným partnerem jeho sestry. Další kontrola byla provedena 30.7.2017 v době od 22:00 do 23:10 hod a dne 31.7.2018 v době od 6:10 do 6:20 hod, ale nikdo nebyl zastižen. Z pobytové kontroly dne 13.8.2017 od 9:00 do 9:30 hod bylo zjištěno, že v této době byla již zastižena paní K., která uvedla, že žalobce je její přítel, znají se asi rok, trvale u ní ale nebydlí, pouze u ní občas

přespi. Pomáhá jí nepravidelně večer hlídat jejího syna L., protože ona pracuje v Německu v MC Donaldu. Vypověděla, že rodinný dům je pouze v jejím vlastnictví a žalobce jí občas nějaké peníze dá, když mu řekne. V této době v domě nebyl žalobce zastižen. Nebyly zde nalezeny žádné jeho osobní věci, o čemž paní K.. uvedla, že žalobce má věci v Tržnici Dragon. Na otázku, zda by si ho vzala za manžela, odpověděla, že ne, že jí stačí, že jsou přátelé. Občas se vidí a případně jí někdy pohlídá syna, když je v práci. Její současný přítel nemá řidičský průkaz a má problémy s povolením k pobytu a ona ani neví přesně, kdy za ní přijde, protože má plno práce. Následná kontrola na Tržnici Dragon byla negativní.

11. Paní P.K. byla vyslechnuta jako účastnice v řízení dne 18.8.2017 jako svědek. Uváděla, že se zná s žalobcem již rok, seznámili se na Tržnici ve Svatém kříži, kam jezdí často nakupovat. Má tam hodně známých ve vietnamské komunitě. Má za to, že se jedná o vážný vztah. Komunikují částečně česky, vietnamsky i německy. Nemůže říct, odkdy je jejich vztah vážný. Uváděla, že žalobce u ní bydlí. Když hovořila s hlídkou, která dělala pobytovou kontrolu, byla překvapená a úplně přesně nesdělila, co chtěla říct. Žalobce má u ní kopeček svých věcí. Dům je v jejím osobním vlastnictví. Jedí většinou vietnamské jídlo, takže pan L. nakupuje potraviny na Tržnici Svatý Kříž. Hlídá jejího syna L. Do školy ho nevozí, protože má pouze vietnamský řidičský průkaz. Náklady na bydlení jsou okolo 8.000,-Kč a hradí je ona ze svého účtu. Všechno obstarává ona, co do běžných výdajů domácnosti, protože má auto. Pracuje v Německu, částečně nakupuje i tam na tržnici u pana L. Ohledně žalobce uváděla, že má asi jen základní vzdělání, má za to, že studoval nějakou filmovou školu a o rozšíření stál na Ukrajině, kam se nějak dostal. Při konfliktu na Krymu na doporučení rodiny utekl. Jeho zálibou je focení a fotbal a vietnamské jídlo. Jeho rodiče paní K. nezná, ani se nenavštěvují. Občas je žalobce v kontaktu se svou osmnáctiletou sestrou, a to přes Skype. Mají společné přátele v ČR, ale zná je pouze podle přezdívek. Na dotaz, jaké má plány s žalobcem do budoucna, uváděla, že hlavně potřebuje tohle vyřídit a pak se uvidí. Chtěli by spolu podnikat v prodeji zboží, pak by také rádi vycestovali do Vietnamu. Žalobce má hlavní plán pracovat. Paní K. dále uváděla, že už má tři čtvrtě roku koupené svatební šaty. Kdyby byl vyhoštěn, letěla by za ním do Vietnamu a vzala by si ho tam. Ale nechce, aby byl vyhoštěn, stálo by to zbytečné peníze. Pan L. má dobrý vliv na její děti a je s ním ráda, ale pořád je svobodný člověk a nechce ho nijak omezovat.
12. Součástí správního spisu je i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 15.9.2017 se závěrem, že vycestování je možné.
13. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správní orgán vycházel z výjezdního příkazu s dobou platnosti do 30.6.2017 a z předloženého cestovního dokladu, který neobsahoval žádné vízum opravňující k pobytu na území ČR, i z výsledků účastníků. Správní orgán dospěl k závěru o naplnění podmínek pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu devátého zákona o pobytu cizinců, podle něhož vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Správní orgán poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 11/2008-59 ze dne 26.3.2008, přístupný na www.nssoud.cz, podle něhož otázka naplnění podmínek předmětného ustanovení zákona o pobytu cizinců je otázkou odlišnou a relativně nezávislou na otázce

spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Přečinu ve smyslu trestně právního se lze dopustit pouze formou úmyslného zavinění. Naproti tomu naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod devátý zákona o pobytu cizinců předpokládá též eventuální nedbalostní maření výkonu soudních nebo správních rozhodnutí. Podle správního orgánu žalobce porušil ustanovení § 103 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem, pokud zákon nestanoví jinak. Správní orgán konstatoval, že je ve veřejném zájmu, aby byly platné právní předpisy dodržovány a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří toto dodrží. Žalobce jednal v rozporu s obecným zájmem státu a společnosti. Po celou dobu, kdy s ním orgány ČR vedly různá řízení, žalobce svým jednáním ztěžoval plnění státní správy, neboť s nimi nespolupracoval a především účelově odpovídal pouze na otázky týkající se jeho vztahu k osobám žijícím na území ČR. Na základě toho má správní orgán za prokázané naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. b) bodu devátého zákona o pobytu cizinců. Správní orgán posuzoval rovněž naplnění § 15a odst. 2 písm. b) téhož zákona, podle něhož se za rodinného příslušníka občana EU považuje též cizinec, který má s občanem EU trvalý partnerský vztah, který není manželský a žije s ním ve společné domácnosti. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu se posuzuje zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Správní orgán konstatoval, že v době žalobcova pobytu na území ČR se snažil správní orgány několikrát přesvědčit o případných vazbách na území. V rámci prvního řízení o správním vyhoštění poukazoval na to, že pomáhá s dětmi své tetě a svému strýci. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uváděl, že rozhodnutí zasahuje fatálně do života jeho nezletilé dcery H.N. V rámci nového řízení o správním vyhoštění však uváděl, že žádnou H.N. nezná, že není ženatý, nemá žádné děti a žije ve společné domácnosti s paní P.K. a jejími dětmi v rodinném domě na adrese ... Na základě tohoto tvrzení provedl správní orgán několik pobytových kontrol na této adrese a ustanovil paní P.K. účastnicí správního řízení. V rámci pobytových kontrol a výslechu účastníků však správní orgán shledal zcela zjevné rozpory a nepřesnosti. Na základě toho se jeví údajný vztah žalobce s paní K. jako účelový s cílem legalizovat jeho pobyt v ČR. Správní orgán byl veden i jeho předešlým účelovým chováním, když se v řízeních vyjadřoval pouze k otázkám jeho vztahu k osobám blízkým na území ČR. Dokonce si v rámci odvolacího řízení vymyslel dceru H.N., kterou však následně vůbec nezná. Další rozpory správní orgán spatřuje v tvrzení paní K., která uvedla hlídce provádějící pobytovou kontrolu, že s ní žalobce na uvedené adrese trvale nebydlí, pouze občas přespí a na domácnost finančně nepřispívá a že má své věci na Tržnici Dragon. V protokolu o výslechu účastníka správního řízení pak uváděla rozporuplné informace, čímž se tato tvrzení jeví značně nevěrohodná. Správní orgán vycházel z ustanovení § 22 občanského zákoníku, podle něhož osoba blízká je příbuzný v řadě přímé sourozenec, manžel, nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství, a jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném, předpokládané za osoby navzájem sobě blízké, pokud by újmu utrpěla jedna z nich, druhá by to pociťovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené či osoby, které spolu trvale žijí. Správní orgán uvedl zejména povahu, pevnost a intenzitu vztahu a přihlížel i k tomu, zda je splněna podmínka života ve společné domácnosti. Správní orgán vycházel i z dříve v zákoně definovaného pojmu domácnosti upraveného předchozím občanským zákoníkem v § 115. Podle této definice domácnost tvoří i blízké osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. V novém občanském zákoníku se tento pojem vyskytuje, ale není definován. Dle návrhu správního orgánu je význam pouhé domácnosti

třeba chápat v kontextu rodinného práva upraveného v části druhé občanského zákoníku. Rodinný příslušník občana EU by tak měl být občanem EU tam, kde mají rodinnou domácnost, tedy společnou domácnost, na jejíž potřeby přispívá každý způsobem stanoveným v občanském zákoníku v § 190. Tzn. že každá z uvedených osob by měla přispívat na potřeby života a rodiny a na potřeby rodinné domácnosti dle svých osobních a majetkových poměrů, schopností a možností tak, aby životní úroveň všech členů rodiny byla zákonem srovnatelná. Přitom poskytování majetkových plnění má stejný význam jako osobní péče o rodinu a její členy. Za společnou domácnost nelze považovat například návštěvy, přechodné ubytování či výpomoc v domácnosti. Podle správního orgánu uspokojování potřeb společné domácnosti představuje stav, že její členové hospodaří se svými příjmy tak, aby jejich životní úroveň byla srovnatelná. O takové uspořádání nejde tam, kde osoby sice bydlí společně v jednom bytě, v jedné domácnosti, avšak každý z nich hospodaří se svými příjmy zcela odděleně. Aby správní orgán mohl žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu zákona o pobytu cizinců, byl povinen plnění těchto podmínek správnímu orgánu prokázat a označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán posuzoval, zda bude také vydání rozhodnutí o správním vyhoštění způsobovat nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého či rodinného života. Ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců smyslem a účelem rozhodnutí o správním vyhoštění je podle správního orgánu I. stupně zájem státu na tom, aby na jeho území nevnikaly a nepobývaly nežádoucí osoby, které by mohly ohrožovat jeho bezpečnost, celistvost, veřejný pořádek či veřejné zdraví. Pojem rodinného života je třeba vykládat zejména s důrazem na rodinné vztahy fungující, nikoliv pouze formální. Soukromý život je pojem, který zahrnuje širší aspekty života než pouze rodinný život. Zahrnuje také právo osoby na formování a rozvoj vztahů s jinými osobami a také vztahy pracovně obchodní. Ve prospěch práva cizince na respektování rodinného a soukromého života mohou svědčit kromě délky pobytu také skutečnosti, jako je společenská a kulturní integrace na území a intenzita vazeb v zemi původu. Význam má i znalost českého jazyka, nebo naopak neznalost jazyka země původu. Přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince je rozhodnutí o správním vyhoštění pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví a zájmem cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán vycházel i z protiprávního jednání žalobce, jeho druhu a závažnosti. Žalobce charakterizoval svůj zdravotní stav jako dobrý, ekonomické poměry na území ČR nemá. Bezplatně vypomáhá svým krajanům v Tržnici Dragon, Svatý Kříž. Žádné vlastní peníze ani majetek v ČR nemá a veškeré příjmy pocházejí od jeho rodičů, které mu zasílají z Vietnamu. Vzhledem k délce pobytu žalobce na území a skutečnosti, že zde žalobce nemá žádné rodinné a sociální a ekonomické vazby, nelze ho považovat za cizince, který je v ČR společensky a kulturně integrován a rozhodnutí o správním vyhoštění by mu nemohlo způsobit nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Jeho rodina žije mimo území ČR. Pokud jde o rozhodování o době, po kterou nelze umožnit vstup na území zemí EU, vycházel správní orgán zejména z jeho neoprávněného pobytu a závažnosti jeho protiprávního jednání a ze skutečností, že toto jednání lze charakterizovat jako nepřípustné a zejména neoprávněné zasahování do výkonu státní správy na úseku pobytu cizinců na území ČR, tudíž délka 3 roky je podle správního orgánu I. stupně adekvátní.

14. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z ustanovení § 89 odst. 2 s.r. a k zákonnosti prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že bylo vydáno na základě správných

skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Byl zdůvodněn i fakt, že na cizince nelze nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU v intencích zákona o pobytu cizinců. Nejsou také dány důvody podle § 119a odst. 2 téhož zákona. Doba, po kterou bylo stanoveno, že mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla v zákonném rozmezí a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí v obdobných případech. Pro hledisko správnosti bylo nutno postupovat dle § 82 odst. 2 s.ř. v tom smyslu, že je definováno, že odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 s.ř. Vzhledem k tomu, že odvolání nebylo přes výzvu odůvodněno, bylo bráno jako napadení rozhodnutí v celém jeho rozsahu a byla hodnocena zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Spisový materiál podle žalovaného obsahuje dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Přijaté opatření se nevymyká způsobu rozhodování v obdobných případech ve smyslu § 2 odst. 4 s.ř.

15. Žalobu soud neshledal důvodnou.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 roky, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.
17. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanoví: Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
18. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Soud má za prokázané (a žalobce ani nečinil sporným), že v nyní projednávaném případě byly naplněny podmínky pro aplikaci příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jak jsou uvedeny výše, tedy že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a příslušného pobytového oprávnění. Nelze přehlédnout, že tento stav trval prakticky od počátku pobytu žalobce na území ČR a že žalobou napadené rozhodnutí nebylo prvním rozhodnutím o správním vyhoštění, které bylo žalobci uloženo (rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na jeden rok vydané Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímacím střediskem cizinců Zastávka, ze dne 11.5.2016). Žalobce přesto předchozí rozhodnutí nerespektoval a pokračoval ve vědomém nelegálním pobytu bez cestovního dokladu a víza, což svědčí o naprostém nerespektování právního řádu ČR. Nejsou pochybnosti o tom, že žalobcem byly splněny všechny podmínky uvedené ve výše cit. ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona č. 326/1999 Sb.
20. Pokud jde o tvrzení žalobce o nepřiměřené délce správního vyhoštění, soud za podstatnou

považuje okolnost, že žalobce nerespektoval již předchozí rozhodnutí o vyhoštění na dobu 1 roku, jde o opakované rozhodnutí o vyhoštění. Současně bylo možné v daném případě stanovit vyhoštění až na max. 5 let. Na základě toho soud dospěl k závěru, že doba 3 roky, tj. zhruba polovina maximální délky vyhoštění, je v daném případě zcela přiměřená.

21. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
22. Žalobce v žalobě také namítal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu cit. ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a to ve vztahu k P.K., tudíž jej bylo možné vyhostit pouze podle speciálního ust. § 119 odst. 2 téhož zákona.
23. Soud má za to, že správní orgány se otázkou intenzity vztahu žalobce a P.K. zabývaly dostatečně, přičemž je nutno připomenout, že bylo na žalobci, aby trvalost a pevnost vztahu k družce prokázal. Výzvou ze dne 16.6.2017 č.j. CPR-17012-3/ČJ-2017-930310-V214 žalobce byl vyzván k doložení hodnověrných důkazů ke svému tvrzení, že je v postavení rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to ve vztahu k paní P.K., nar. ..., bytem ... Konkrétně byl žalobce vyzván k doložení společné domácnosti takového charakteru, že je považována již za trvalou.
24. Žalobce trvalé sdílení společné domácnosti nedoložil. Naopak pobytová kontrola potvrdila, že žalobce nemá v domácnosti paní K. ani svoje věci. Paní K. je zcela finančně na žalobci nezávislá, má byt ve svém vlastnictví a ze svého příjmu uhrazuje veškeré náklady na domácnost. Nadto se paní K. vyjadřovala ohledně intenzity svého vztahu k žalobci v průběhu správního řízení rozdílně. Při pobytové kontrole uváděla, že žalobce u ní nebydlí, pouze občas tam přespí. Při své výpovědi před správním orgánem pak jednoznačně neuvedla své další plány s žalobcem ohledně budoucího soužití s žalobce, když uvedla pouze na dotaz, jaké má plány s žalobcem do budoucna, že hlavně potřebuje tohle (pobyt) vyřídit a pak se uvidí.
25. Žalobce na základě zjištěných skutečností nelze považovat za rodinného příslušného občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce neprokázal, že žije s občankou EU ve společné domácnosti, ani neprokázal dostatečnou pevnost a intenzitu vztahu s ní, jak vyplývá zejména z jejích vyjádření. Ze zjištěných skutečností naopak vyplývá, že vztah žalobce k P.K. je účelový s cílem získat v ČR povolení k pobytu.
26. Pokud jde o vztah žalobce k jeho rodičům, je zřejmé, že rodinný život mohou realizovat v zemi původu, neboť jsou všichni občany Vietnamu. Nadto žalobce neprokázal nijak intenzivní vztahy se svými rodiči (dokonce si nepamatuje ani datum narození matky), není na nich závislý.
27. Z výše shrnutého odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je také zřejmé, že všechny tyto skutečnosti správní orgán zohlednil, dostatečně posoudil a zhodnotil intenzitu vazeb žalobce v ČR. Správní orgán také správně připomněl, že za situace, kdy žalobce nerespektuje ani předchozí správní vyhoštění, ani to, že nemá v ČR žádné pobytové oprávnění, převažuje zájem na ochraně společnosti před takovým pohrdáním právními předpisy nad zájmem žalobce na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se

také přes dlouhodobý pobyt v ČR nenaučil česky, dosud tudíž není kulturně a společensky dostatečně integrován v ČR. Integrace žalobce na území ČR není s ohledem na tvrzení žalobce natolik silná, aby kvůli ní nebylo možno správní vyhoštění uložit. K tomu soud odkazuje na argumentaci správních orgánů, s níž se plně ztotožňuje.

28. Soud shledal, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života bylo správními orgány provedeno zcela dostačujícím způsobem, když zkoumaly všechny relevantní faktory ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců i ve smyslu požadavků judikatury NSS a ESLP, na niž bylo v žalobě odkazováno. Soud na základě uvedeného stejně jako správní orgány dospěl k závěru o tom, že nebylo porušeno ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/199 Sb.
29. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. listopadu 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně